

דעם רבינ'ס

אייבערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

חיתובן, בין איך וועגן דעם באשאפן געווארן?

רעדט זיך אויס זיין הארץ צום אייבערשטן מיט די זעלבע ווערטער וואס דער רבי האט אים געזאגט (חיי מוהר"ן רל"ט). דער הייליגער רבי האט זיך אפגעגעבן אפילו מיט קינדער, אריינצוגעבן אין זיי יראת שמים און מחנך זיין וויאזוי צו רעדן צום באשעפער און אריינצולייגן כוחות אין דאווענען.

די תורה דערציילט נאכדעם "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" יצחק אבינו איז ארויס אין פעלד רעדן צום אייבערשטן, פון דעם פסוק לערנט מען ארויס אז יצחק אבינו האט מתקן געווען תפלת מנחה, און חכמינו זכרונם לברכה ווארענען אז "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה", א מענטש זאל זייער זייער אכטונג געבן מיט די תפלה פון מנחה, דאווענען מיט גרויס פוננה, און חלילה קיינמאל נישט מבטל זיין די תפלה.

רבי נתן זאגט אויף דעם פסוק "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" אז יצחק איז מרמז אויף "פחד יצחק" אויף מדת הגבורה, דאס מיינט אז א מענטש זעט אז עס איז זיך מתגבר די מדת הדין, באפן פרטי אדער בכללות, דארף ער פארמערן אין די עבודה פון "לשוח" דאס מיינט "התבודדות" רעדן צום באשעפער,

אין די וואכעדיגע פרשה לערנט מען ווי שטארק איז די כח פון תפלה פון יעדעס אידיש קינד. אברהם אבינו בעט פון זיין קנעכט אליעזר ער זאל גיין זוכן א כלה פאר יצחק. גלייך ווען אליעזר איז אנגעקומען צום שטאט ארם נהרים, דערציילט די הייליגע תורה וויאזוי ער האט געבעטן פון אייבערשטן מיט תמימות "ויאמר ה' אלקי אדני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדני אברהם", איך בעט דיר באשעפער דער האר פון מין האר אברהם, שיק מיר די ריכטיגע און פאסיגע כלה פאר יצחק. דערנאך ווען ער האט שוין געטראפן רבקה האט ער געגעבן א דאנק פארן אייבערשטן "ויאמר ברוך ה' אלקי אדני אברהם אשר לא עזב חסדו."

אמאל איז א קליין אינגל געגאנגען רעדן מיטן הייליגן רבי'ן און אים געפרעגט ווי אזוי רעדט מען צום אייבערשטן, וואס מיינט התבודדות? האט אים דער רבי געזאגט, אזוי זאלסטו רעדן צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם האב רחמנות אויף מיר, היתכן עס זאל אריבער גיין מיינע טעג מיט אזעלכע נארישקייטן, בין איך וועגן דעם באשאפן געווארן?" א צייט שפעטער איז ער געשטאנען אונטער די וואנט און זיך אונטערגעהערט ווי דער הייליגער רבי

דאס האב אין געזונדע

החסיד ר' שלמה וועקסלער זצ"ל

צווישן אלע ספרים א נייער ספר וואס ער האט נאך קיינמאל בעפאר נישט געזען, אויפן ספר איז געווען געשריבן "לקוטי עצות" דאס איז געווען איינע פון די ספרים וואס ר' אהרן לייב ציגלמאן הי"ד האט געדרוקט און מפיץ געווען איבער גאנץ אייראפע, שלמה'לע האט באצאלט פאר'ן ספר און מיטגענומען מיט זיך.

אהיימקומענדיג אין שטוב האט זיך דער יונגער שלמה'לע געזעצט איבערן ספר, ווען פון מינוט צו מינוט שטייגט זיין התפעלות פון די ליכטיגע עצות וואס ער האט דארט געפונען, התבודדות, חצות, תפלה, צעקה, וואונדער איבער וואונדער, פונקט דאס האט ער געזוכט. ווער איז דער וואונדערליכער צדיק וואס האט געגעבן די געוואלדיגע עצות וואס האט ער נישט געוואוסט ביז היינט? איין זאך איז אים קלאר געווארן, "דאס איז מיין וועג וואס איך האב געזוכט, מיט די אמת'ע ליכטיגע עצות וויל איך בלייבן". פון דעמאלט אן איז ר' שלמה אריינגעקומען אינעם טויער פון הייליגן רבי'ן און זיין ליכטיגע וועג, און דאס מער נישט אפגעלאזט זיין גאנץ לעבן.

אזוי ווי ר' שלמה האט אויסגעפאלגט אלע עצות

צווישן די באקאנטע ערליכע תלמידים פון רבי'ן אין ירושלים איז געווען דער חסיד ר' שלמה וועקסלער זצ"ל וואס איז געווען אנגענומען ביי אלע ירושלי'מער אידן אין יענער צייט מיט זיין גרויס צדקות און יראת שמים, ר' שלמה איז געבוירן געווארן אין דייטשלאנד צו זיין טאטן דער גאון און צדיק ר' פנחס משה אלחנן זצ"ל וואס איז געווען רב אין שטאט העכבערג.

אין יענע תקופה האבן די שטארקע ווינטן פון השפלה ווילד געבלאזן, ר' שלמה וועלכער איז געווען אן ערליכער און וואוילער נשמה נאך פון אלס קליין קינד, האט זיך זייער דערווייטערט פון זיינע חברים פון שטאט וואס די השפלה האט זיי שוין פארברענט ווען די פּרעמדע דעות האבן שוין געהערשט אין זייער מוח, דעריבער פלעגט ער אסאך שטרעבן און זוכן א ריכטיגע וועג, וואו מען קען געפינען פרישע וואסער פון א ריינער קוואל, וואס זאל בארואיגן און אנפילן זיין בענקעדיגע הארץ.

אין איינע פון די טעג אין דער יונגער שלמה'לע אריינגעגאנגען אין א ספרים געשעפט, וואו ער פלעגט אסאך באזוכן זוכנדיג אלטע און נישט באקאנטע ספרים, אפּשׂר דארט וועט ער טרעפן וואס עס פעלט אים, דאסמאל האט ער געטראפן

פונעם ספר נישט איבערלאזן קיין איינע פון זיי, לערנענדיג איינע פון די עצות פון רבי'ן אז ווער עס וויל זיין אן ערליכער איד, און גיין מדרגה לדרגה אין עבודת ה' דארף פארן קיין ארץ ישראל, האט

ר' שלמה אנגעהויבן וועלן און בענקען צו אויספאלגן אויף די עצה און שטארק געוואלט זיך ארויסלאזן קיין ארץ ישראל. אין יענע צייט איז דער מצב אין ארץ ישראל געווען זייער שווער און ארעם, אנטקעגן דייטשלאנד וועלכע איז געווען אוועקגעשטעלט און

פארגעשריטן, דעריבער איז דער נייער געדאנק פונעם אינגן בחור געווען זייער מאנדע אין אלעמענס אויגן בפרט אזא געלונגענער בחור, מיט א גוטע קעפל און א גלאנציגער צוקונפט, א קינד פון א רב און פון אזא ווארעמע משפחה זאל זיך ארויסלאזן אויפן וויסטעניש? קיינער האט

דאס נישט געקענט פארשטיין.

דער יונגער שלמה'לע האט זיך אבער זייער געקשנט מיט זיין שטארקן רצון ביז זיין טאטע וואס איז געווען א איד א צדיק און

א תלמיד חכם, האט געזען די אמת'דיגקייט פון זיין פארלאנג, האט דער טאטע אים געזאגט: "אויב דו ווילסט קענסטו פארן אליין, איך וועל דיר דאגה'ען פאר די הוצאות", מען קען נישט שילדערן די מורא'דיגע שמחה פון ר'

ר' שלמה וועקסלער אין אלט שטאט

שלמה הערנדיג דעם טאטנ'ס ווערטער. ער האט זיך פאלד געגרייט און ביז א קורצע צייט איז ער ארויף אויפן שיף שפריינדיג קיין ארץ ישראל, ווען ער פארגעסט נישט מיטצונעמען זיין טייערע "לקוטי עצות" צוזאמען מיט אים.
המשך אי"ה

המשך פון די לעצטע זייט

האט געזאגט אז אין עולם הבא ליגן מענטשן אינדרויסן און שרייען מיט א ביטערן קול: "גיבט אונז עסן" מען קומט צו און מען זאגט: "דא האט איר עסן און טרינקען, עסט און טרונקט". אבער די מענטשן ענטפערן: "מיר דארפן נישט אזאנע עסן, מיר דארפן עסן און טרינקען פון תורה און עבודה. אזוי אויך ליגן נאקעטע מענטשן אינדרויסן און זיי שרייען אויך זייער: גיבט אונז עפעס זיך צו באדעקן", ווען מען קומט און מען זאגט זיי: "דא האט איר מלבושים". ענטפערן זיי: "גיין, נישט אזעלכע קליידער פעלט אונז, מיר ברויכן מצוות און מעשים טובים זיך צו קליידן דערמיט".

דער רבי האט אויסגעפירט: "וואויל איז דער וואס איז זוכה צו עסן עטליכע פרקים משניות און דערנאך טרינקען אפאר קאפּיטלעך תהלים און זיך קליידן מיט אפאר מצוות".

לעובדא ולזיעשר

האט דאך געזאגט אז ברויט
מיט אוגערקע איז א גוטער
מאכל...?"

ר' שמואל האט געלעבט מיטן
רבין אז אפילו זיין טאג טעגליכער
צוגאנג איז געווען אויסגעשטעלט
לויטן רבינ'ס דיבורים.

ר' לוי יצחק בענדער ז"ל האט
אמאל גערעדט מיט אינגעלייט
האט ער געזאגט אז אויב האט מען
אמאל געוואלט זען ווער עס איז אן
אמתער ברסלבר חסיד האט מען
אים נאכגעקוקט אויב ער עסט רויזע
צוויבל.. כאטש עס זעט אויס סתם
אן איינפאכע זאך, ער האט אבער
ערקלערט אז פארקערט, אין גרויסע
זאכן קען מען נישט שאצן א מענטש
ווייל ס'איז אן עבודה צו אויפשטיין
חצות, און לייגן כוחות ביים דאווענען
א.א.וו. אבער זיך היטן פון צו עסן רויזע
צוויבל איז א קליין פשוטע הנהגה
וואס מען דארף נישט קיין גרויסע
עבודה דערצו און יעדער

איינער קען עס מקיים
זיין, דעריבער אין
דעם קען מען זען צו
א מענטש איז טאקע
מקיים בפשיטות
דעם רצון פון רבין
און פירט זיך לויט זיין
הנהגה. (שיחות מהרלו"צ)

א איד איז אמאל געפארן קיין מירון
פאר יארן צוריק אן קיין עסן, נאך
אזא לאנגע וועג איז ער געווען זייער
הונגעריג. יענע יארן איז נישט געווען
ביי ר' שמעון אזוי ווי היינט א הכנסת
אורחים צו עסן און קויפן איז אויך
נישט געווען וואו צו טרעפן, אזוי
ארום האט ער געטראפן נעבן הייליגן
ציון דעם חסיד ר' שמואל שפירא
ז"ל, האט דער איד געטראכט צו זיך,
ר' שמואל פארוויילט אין מירון א
לאנגע צייט אפשר האט ער ביי זיך
עפעס צו עסן?! איז ער צוגעגאנגען
צו ר' שמואל און געפרעגט: "אפשר
האט איר עפעס צו שטילן מיין
הונגער", "נא, קום מיט מיר", האט
אים ר' שמואל געענטפערט "איך האב
ביי מיר עפעס", ער איז צוגעגאנגען
צו זיין זעקל און ארויסגענומען א
איינגעפאקטע רעפטל ברויט מיט
א אוגערקע... עפעס האט נישט אזוי
געשמעקט די עסן פאר דעם איד, האט
ער געזאגט פאר ר' שמואל: "שוין, לאז
אפ, איך דארף נישט..."

"פארוואס?" האט זיך ר' שמואל
געוואונדערט, האט אים דער איד
געענטפערט: "איך גלייב נישט די
סארט עסן..."
"אזוי?" האט זיך ר' שמואל
געוואונדערט, "אבער דער רבי ז"ל

סיפורי מעשיות מעשה י"ג - די זיבן בעטלערס

מיר נישט אן כהרף-עין (דהיינו: ווי 'איין-אוינגבליק' - איבערדעם האט ער א פנים ווי 'בלינד', ווארן ער טוט גאר קיין שום 'קוק' אין דער וועלט נישט אריין, ווארן די גאנצע וועלט טרעפט ביי אים גארנישט אן, אפילו ווי 'איין-אוינגבליק' - איבערדעם געשיקט זיך ביי אים גארנישט קיין זעהן אין קיין קוק אין דער וועלט).

ווארן איך בין 'זייער-אלט', און איך בין נאך 'גאר-יונג', און איך האב נאך גארנישט אנגעהויבן צו 'לעבן', און בין פארט 'זייער-אלט'.

און נישט איך אליין זאג דאס, נאר איך האב א 'הספמה' דערויף, פון דעם 'גרויסן-אדלער' - איך וועל אייך דערציילן א מעשה - (דאס רעדט אלץ דער 'בלינדער-בעטלער').

אמאל זענען געגאנגען מענטשן אויף א סאך שיפן, אויף דעם ים - איז געקומען א 'רויח-סערה' (דהיינו: א 'שטורעם-ווינט'), און האט צובראכן די שיפן - און די מענטשן זענען ניצול געווארן.

זענען די מענטשן געקומען צו א 'טורעם' - זענען זיי ארויף אויף דעם 'טורעם', און זיי האבן דארט געפונען אלע ערליי 'מאכלים', און 'משקאות', און 'מלבושים', און וואס מ'באדארף - און ס'איז דארטן געווען 'כל-טוב', און אלע 'תענוגים' וואס אין דער וועלט.

האבן זיי זיך אנגערופן: "אז איטלעכער זאל דערציילן א 'אלטע-מעשה', וואס ער געדענקט נאך פון דעם ערשטן 'זכרון' - דהיינו: וואס ער געדענקט, זינט ס'האט זיך ביי אים אנגעהויבן דער 'זכרון'".

איז דארטן געווען 'אלטע' און 'יונגע' - האט מען מכבד געווען דעם 'גרעסטן-זקן' וואס ס'געווען צווישן זיי, אז ער זאל צום ערשטן דערציילן.

זענען אלע 'בעטלערס' געגאנגען אויף די מיניעס [געבורטסטאג פונעם קעניג], און האבן זיך אויסגעבעטן 'פלייש' און 'ברויט', און זיי האבן נאך פארגומען וואס ס'איז געבליבן פון דער סעודה, 'פלייש' און 'קויליש' [חלה].

און זענען געגאנגען, און האבן זיך אויסגעגראבן א גרויסן גרוב, וואס ס'זאל אין אים קענען אריין הונדערט מענטשן - און זיי האבן אים צוגעדעקט מיט 'פרוטעס' [שטעקעלעך], און מיט 'ערד', און מיט 'מיסט'.

און זיי זענען אהין אלע אריינגעגאנגען - און זיי האבן דארט געמאכט 'חתונה' די קינדער - און זיי האבן זיי געשטעלט א 'חופה' - און זיי זענען דארט זייער זייער פריילעך געווען - און די 'חתן-כלה' זענען אויך זייער פריילעך געווען.

האבן זיך 'חתן-כלה' אנגעהויבן צו דערמאנען, די חסדים וואס השם-יתברך האט מיט זיי געטאן, אז זיי זענען געווען אין וואלד. און זיי האבן אנגעהויבן צו וויינען, און זיי האבן זייער געבענקט: "ווי נעמט מען דא דעם 'ערשטן-בעטלער', דעם 'בלינדן', וואס ער האט אונז געבראכט ברויט אין וואלד"?

ווי זיי האבן אזוי געבענקט נאך דעם 'בלינדן-בעטלער' - דער ווייל רופט ער זיך אן: "איך בין דא, איך בין געקומען צו אייך אויף דער חתונה - און איך שענק אייך 'דרשה-געשאנק', אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך - ווארן פריער האב איך אייך דאס געוואונטשן, אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך - היינט שענק איך אייך דאס דאזיגע, במתנה גמורה 'דרשה-געשאנק', אז איר זאלט זיין אזוי 'אלט' ווי איך.

איר מיינט, אז איך בין א 'בלינדער', איך בין 'גארנישט-בלינד' - נאר די גאנצע וועלט, טרעפט ביי

איז נאך 'יונגער' געווען - האט דער 'דריטער' זיך אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, אז ס'האט זיך גאר אנגעהויבן דער 'בנן' פון דער 'פרי', אז די 'פרי' האט גאר אנגעהויבן צו ווערן א 'פרי'". האבן זיי זיך אנגערופן דארט: "דאס איז זיך נאך א עלטערע מעשה".

דערנאך האט זיך דער 'פערדער-זקן' אנגערופן, וואס ער איז נאך יונגער געווען: "איך געדענק נאך אפילו, אז מ'האט געפירט דאס 'קערנדל', מ'זאל פלאנצן די 'פרי'". האט זיך דער 'פיפטער' אנגערופן, וואס ער איז נאך יונגער געווען: "איך געדענק נאך אפילו, די 'חכמים', וואס זיי האבן אויסגעטראכט דאס 'קערנדל'".

האט זיך דער 'זעקסטער', וואס ער איז נאך 'יונגער' געווען, אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, דעם 'טעם' פון דער 'פרי', איידער דער 'טעם' איז אריין אין דער 'פרי'". האט זיך דער 'זיבעטער' אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, דעם 'ריח' פון דער 'פרי', איידער דער 'ריח' איז אריין אין דער 'פרי'".

האט זיך דער 'אכטער' אנגערופן: "איך געדענק נאך אפילו, די 'מראה' פון דער 'פרי', איידער די 'מראה' איז ארויף אויף דער 'פרי'".

האט ער זיך אנגערופן (דחינו: דער 'עלטסטער-זקן'): "וואס זאל איך אייך דערציילן - איך געדענק נאך, אז מ'האט אפגעשניטן דאס 'עפעלע' פון דער 'צווייג'".

האט קיינער נישט פארשטאנען וואס ער זאגט - לוישמיר [נאר] ס'איז דארט געווען חכמים, האבן זיי געזאגט: "אורא [אהא]. דאס איז א גאנץ אלטע מעשה".

האט מען דערנאך מכבד געווען דעם 'אנדערן-זקן', וואס ער איז געווען יונגער פון דעם ערשטן, אז ער זאל דערציילן - האט זיך דער אנדערער אנגערופן: "אט דאס איז א 'אלטע-מעשה'? (מיט א לשון ווי איינער פארוואונדערט זיך) - איך געדענק די מעשה - און איך געדענק נאך אפילו, אז דאס 'לעכט האט געברענט'".

האבן זיי זיך דארט אנגערופן: "אט דאס איז נאך א 'עלטערע-מעשה' פון דער 'ערשטער' - און ס'איז ביי זיי א חידוש געווען, וואס דער 'אנדערער' איז זיך 'יונגער', און געדענקט א 'עלטערע-מעשה' פון דעם 'ערשטן'".

דערנאך האט מען מכבד געווען דעם 'דריטן-זקן', אז ער זאל דערציילן - און דער 'דריטער'

פון "יצחק" - וואס איז מרמז אויף גבורה וועט ווערן "ישחק" וואס איז מרמז אויף המתקה און שמחה, דעמאלטס וועט זיין "אז מלא שחוק פינו" עס וועט ווערן איבערגעפולט אונזער מויל מיט געלעכטער. (מתנה ה' אות מ') די גמרא זאגט טאקע אין מסכת שבת (פ"ט ב') אז די לעצטע גאולה וועט זיין אין זכות פון יצחק אבינו עליו השלום. דער אויבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן דאס דערלעבן בקרוב בקיינו אמן.

דער ריינער קוואל

המשך פון זייט 1

ווייל תפלה מיט התבודדות איז די גרעסטע המתקה, וואס קען ממתיק זיין, זיס מאכן אלע דינים מיט גזרות, און דורך דעם וועט קומען די גאולה, אזוי ווי ר' נתן ברענגט דארט אז די גאולה וועט קומען ווען עס וועט ווערן

לאמיר זיך פאר הערן

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלערס (3)

- ווען די ליכט האט געברענט
- ווען ס'האט אנגעהויבן ווערן א פרי
- 1. **וואס האט געדענקט דער פערטער זקן?**
- ווען מ'האט געפירט די קערנדל
- די חכמים וואס האבן אויסגעטראכט די קערנדל
- די טעם פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
- 2. **שאלת זכות: וואס האט געדענקט דער אכטער זקן?**
- די ריח פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
- די מראה פון די פרי נאך פאר ס'איז אריין אין די פרי
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. **האסטו אלגערנט די מעשה פון די וואך?**
- יא
- ניין
- א חלק

- א. **וואו איז געווען די חתונה?**
- אין א גרויסע זאל
- אין א שול
- אין א גרויסע גרוב
- ב. **וואס האט דער בלינדער בעטלער געגעבן אלס דרשה געשאנק?**
- א שיינע הויז
- אז זיי זאלן זיין אזוי אלט ווי ער
- א גרויסע פארמעגן
- ג. **פארוואס האט דער בעטלער אויסגעזען בלינד?**
- ווייל ער איז באמת געווען בלינד
- ווייל ער איז געווען אלט און האט שוין נישט געקענט גוט זעהן
- ווייל ער קוקט נישט אין דער וועלט
- ד. **וואס איז דער בלינדער בעטלער געווען?**
- זייער אלט
- גאר יונג - בכלל נישט אנגעהויבן צו לעבן
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. **וואס האט געדענקט דער גרעסטער זקן?**
- ווען מ'האט אפגעשניטן דאס עפעלע פון די צווייג

טיפול זגראב

אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך בין זייער אלט, אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך בין נאך גאר יונג, אויף וועמען איז געזאגט געווארן? איך קאב נאך גאר ניט אנגעהויבן צו לעבן.

ווער געדענקט מער, דער עלצער אדער דער יונגסטער?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וואו נאך ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות א "ידיד"? אין מעשה י"א דער בן מלך וכן שפחה שנתחלפו אין וועלכע מעשה ווערט דערמאנט א אינגעלע מיט א מיידעלע וואס זענען אלט פיר יאר? אין מעשה ה' דער בן מלך פון אבנים טובות.

אלע בעטלערס האבן זיי געבענטש איי זיי זאלן זיין אזוי ווי זיי - ביי וועלכע בעטלער האט דער רבי מפרט געווען וואס ער האט זיי געבענטשט? דער בלינדער בעטלער - "איר זאלט זיין אזוי אלט ווי איך"

זיי זענען געגאנגען אויף אלע שמחות - וואספארא שמחות איז דער רבי מפרט? אויף ברית'ן און אויף חתונות וויפל מאל ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות א "חתונה"? אין מעשה ב' דער מלך און דער קיסר, אין מעשה י' דער בערגר מיטן ארימאן, אין מעשה י"ב דער בעל תפילה - ביי די בת פון שמחה, און אין די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

גורלות בעז"ה קומענדיגע וואך

פאסיגע קליידונג

צום רבינו'ס

שאלות

המשך פון פאריגע וואך

האב איך פארדינט א שטראף צו דארפן גיין אין גאס פארשעמט ווי אן אפגעשליסענער ארימאן פארשעמט און פארביטערט. דאס איז מיין עונשו קיין קליידער פעלט מיר גישט נאר אנדערע סארט קליידער דארף איך, בגדים וואס קען איבערבעטן די רעגירונגס לייט. איך ווייס גישט וואו זיך אהינצוטון, וואס קען איך יעצט טון...?

דער רב פון שול גייט אינאיינעם מיטן אפגעריסענעם ארימאן קויפן ציצית, נאך וואס ר' יוסל האט אים געשאפט א שפע פון קליידער, עסן און טרינקען.

דער רב, וועלכער איז געווען א תלמיד חכם און צדיק גייט צו זיין אויער צו יעדעס ווארט, ער פארשטייט גוט דעם מצב, און רופט זיך

אויפן וועג כאפט דער רב א שמועס און שטעלט אים פראגען: "ווי אזוי הייסטו?"

אן: "איך הער וואס דו זאגסט... יוסלן האט זיך געדאכט אז דו האסט גישט קיין קליידער, ווען באמת פעלט דיר גישט קליידונג אדער עסן, נאר דו פארמאגסט גישט וואס די דארפסט באמת

"ירחמיאל" ענטפערט דער ארימאן.

"דער אמת" פֿרעגט דער רב, "עס טוט

מיר לייד דיר צו זען מיט אזוינע צעדיסענע קליידער, וויאזוי ביסטו אנגעקומען צו אזא צושטאנד?"

האבן, אנדערע סארט קליידער אינגאנצן. דער רב פירט זיינע טריט צום פאלאץ פון קעניג און מיט גרויס הכנעה שמועסט ער ארום וועגן דעם עושר - געשטראפטער ארימאן. די רחמנות פונעם קעניג האט זיך גרוועקט און גענוגט זיין הארץ אים צו מוותר זיין, אים מוחל זיין און ערלויבן צוריק צו גיין מיט זיינע אמאליגע בגדים און צו לעבן א חיים טובים.

ירחמיאל איז אומזיכער, ער פארקט צו אנטפלעקן זיינע אינערליכע סודות, אבער ער עפנט זיין מויל מיט א וויינעדיגע קול און הייבט אן דערציילן.

"איך קען אייך אנטפלעקן דעם אמת, טייערער רב, אין אמתן בין איך בכלל גישט קיין ארימאן, פארקערט, איך פארמאג נאר א גרויס פארמעגן און זיכער האב איך שיינע הערליכע קליידער.

אין המשך פון שיחה כ"ג ברענגט ר' נתן: איך האב נאכאמאל געהערט אן עגליכע שיחה, דער רבי

נאר איך האב באקומען פון דער רעגירונג א שטראף, נאכדעם וואס איך האב פארשעמט איינעם פון די חשוב'ע הארן און אפגעלאכט פון זיינע קליידער,

המשך אויף זייט 3

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר אברהם קארנבלי הי"ו
דרגה הולדת בתו למוז' טוב

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר פנחס דוד וועבערמאן הי"ו
דרגה הולדת בתו למוז' טוב

הגליון נתנדב ע"ו

הר"ר הערש'ל ווייס הי"ו
דרגה ארוסי הבת למוז' טוב